

Pietje Dapper

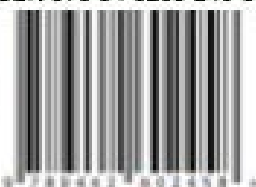
en de schat

S. Boto

Pietje Dapper, zijn beste vriend Karelkje Stoer en hun trouwe hondenvriend Nero beleven weer een nieuw avontuur.

Als Pietje voor zijn verjaardag een metaaldetector krijgt, gaat hij deze meteen uitproberen. Maar als hij dan ook daadwerkelijk iets vindt, blijkt dat veel meer te zijn dan waar hij op gerekend had.

ISBN 978-94-6260-245-8

S. Boto

Pietje en de schat

Uitgeverij De Graveinse Abeel

De personages en situaties in dit verhaal zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-245-8
NUR 282

© 2019 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam
www.degraveinseabeel.nl
mail@degraveinseabeel.nl
Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Graveinse Abeel
© Omslagfoto: Depositphotos
Auteur: S. Boto

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Pietje Dapper en Karelte Stoer wandelden door het bos. De zon scheen helder, de lucht was blauw en het was warm weer. Pietje en Karelte waren niet alleen buurjongens maar ook de allerbeste vrienden.

Pietje had warrig haar en altijd had hij z'n muts op. Karelte had krullend haar en droeg een bril.

Het was na schooltijd. Ze woonden in Boskanaal; een leuk stadje ergens in Nederland. Ze woonden in de binnenstad, waar ook hun school was.

Ze hadden eerst Nero van huis gehaald. Nero was de grote, ruigharige bouwier van Pietje; die ging altijd mee als ze eropuit

trokken.

Pietje gooide een bal weg. Nero rende er hard achteraan, pakte de bal en bracht deze weer terug.

“Wat zullen we gaan doen?” vroeg Karelkje.

“Ik weet het niet,” zei Pietje, terwijl hij de bal weer voor Nero weggooide.

“Ik weet het ook niet,” zei Karelkje.

“Laten we in het kanaal gaan zwemmen,” stelde Pietje voor. Het kanaal lag aan de andere kant van het bos.

“Nee hoor, dat is te koud. Het water is vast nog niet warm genoeg om in te zwemmen,” zei Karelkje.

“Maar het is al bijna zomer!” zei Pietje.

“Maar toch wil ik het niet,” zei Karelkje. “Maar weet je wat? Laten we aan ome Bertus vragen of we z’n roeibootje mogen lenen. Als hij het goed vindt, kunnen we een stukje gaan varen.”

Ome Bertus was de oom van Pietje.

“Nee, daar heb ik nou geen zin in,” zei Pietje, “dat hebben we gisteren toch al gedaan?”

“Ja, da’s waar,” stemde Karelkje in. “Nou, dan weet ik het ook niet meer.”

Pietje gooide de bal weer weg voor Nero. Ze keken toe hoe Nero achter de bal aanstoof. Nero had het duidelijk erg naar zijn zin. Hij bracht de bal weer terug en legde die voor Pietje’s voeten neer. Hij stond kwispelstaartend te wachten tot Pietje de bal weer zou gooien. Nero was werkelijk onvermoeibaar.

“Pietje, kijk daar eens,” zei Karelkje, en wees.

Pietje keek in de richting die Karelkje aanwees. Hij zag dat daar een man voorover gebogen tussen de bomen stond.

“Wat is die kerel daar aan het doen?” vroeg Pietje zich verbaasd af.

Ze zagen dat de man een vreemd ding in zijn hand had. Het was een lange stok met een ronde schijf aan het eind, die hij heen en weer over de bosgrond bewoog. Op zijn hoofd had hij een koptelefoon met grote doppen die over zijn oren zaten.

“Zullen we gaan kijken?” stelde Pietje voor.

“Nou nee, liever niet. Ik ga niet naar vreemde mannen toe,” zei Karelkje.

“Ach man, het is helemaal geen vreemde. Kijk dan! Het is Jacob, de zoon van boer Mientjes.”

Boer Mientjes had een boerderij even ten noorden van het bos.

“Je hebt gelijk. Het is Jacob. Maar wat is hij aan het doen?”

Karelkje werd nu nieuwsgierig.

“Nou, laten we ernaartoe gaan en dan vragen we het hem gewoon.”

Zo gezegd, zo gedaan.

Pietje en Karelkje liepen erheen.

Nero liep met de bal in zijn bek achter ze aan.

Jacob zag ze al aankomen, want hij keek net op.

Hij wuifde naar ze. Hij zette zijn koptelefoon af en riep: “Hoi! Kom eens kijken wat ik gevonden heb?”

Toen ze bij Jacob waren, liet deze iets aan ze zien. Het was een klein, rond schijfje. Het zag er zwart en vies uit.

“Kijk,” zei Jacob, “dit is een heel oud zilveren kwartje. Uit het jaar 1941; dat staat er op. Dat heb ik hier gevonden onder de grond.”

“Onder de grond?” vroeg Pietje verbaasd. “Maar hoe kun je weten of zo’n ding in de grond ligt? En wat heb je daar in je hand; die stok met die schijf aan het eind?”

“Dat is mijn metaaldetector. Daarmee kun je dingen van metaal opsporen die onder de grond liggen. En zo heb ik dit kwartje gevonden. En die is zeker wel vijf euro waard.” Jacob

grinnikte vergenoegd en zei: “Ik ga gauw verder. Ik hoop nog veel meer kwartjes op te sporen met mijn detector.” Hij zette de koptelefoon weer op zijn hoofd en hij zwaaide heen en weer met de schijf over de bosgrond.

“Maar hoe kun je nou merken dat er iets onder de grond ligt?” vroeg Karelkje aan Jacob. Deze hoorde niets, maar merkte dat Karelkje iets vroeg. Hij zette z’n koptelefoon weer af en vroeg: “Wat zei je?”

“Ik vroeg hoe je kunt merken dat er iets onder de grond ligt?”

“O, dat is heel eenvoudig. Als er iets van metaal onder de grond ligt dan gaat die detector piepen en dat hoor ik dan in mijn koptelefoon,” zei Jacob en hij wees naar het ding op zijn hoofd. “En zo heb ik dus het kwartje gevonden. En ik ga er nog veel meer vinden.”

“Nou, dat wil ik dan weleens zien,” zei Pietje.

“Prima,” zei Jacob, en hij ging verder met zoeken.

Pietje en Karelkje stonden te kijken wat hij deed.

Nero was intussen verwoed aan het snuffelen tussen het lage struikgewas omdat hij kleine diertjes rook.

Pietje en Karelkje bleven nog een poosje staan kijken terwijl Jacob aan het zwaaien was met zijn stok. Maar hij vond niks meer.

De vrienden vonden het na een tijdje welletjes. Ze zeiden Jacob daarom maar gedag, en liepen verder.

Hoofdstuk 2

Nadat ze Jacob gedag hadden gezegd, liepen ze verder in het bos.

Nero ving natuurlijk niets, hoewel hij wel steeds in het struikgewas achter kleine diertjes aanzat. Hij was dan ook geen jachthond. Maar al was Nero dan geen jager, hij was wel een goede waakhond, want als hij 's nachts buiten het huis iets hoorde, ging hij meteen heel hard blaffen. En als er ooit iemand zou willen inbreken, dan werd die beslist wel afgeschrikt door het blaffen van de grote bouwvier.

“Zo'n ding wil ik ook wel hebben,” zei Pietje opeens, nadat hij een poosje had lopen nadenken.

“Wat, dat kwartje?” vroeg zijn Karelkje.

“Nee sufferd, ik bedoel dat ding wat Jacob heeft, die

verdektor.”

“Verdektor?”

“Ja!”

“Zo heet dat toch niet?”

“Jawel!”

“Nee!”

“Wel! In ieder geval: als ik er eentje zou hebben dan ging ik ook kwartjes zoeken in het bos. En daarna verkocht ik ze en het geld zou ik dan in mijn spaarpot doen. Ik ben immers aan het sparen voor een mooie brommer voor als ik zestien ben.”

“Ja, dat zoeken naar kwartjes lijkt mij ook wel leuk. Maar zo’n ding zal wel erg duur zijn,” veronderstelde Karelkje.

“Geen flauw idee,” zei Pietje, “weet je wat, laten we terug gaan en aan Jacob vragen wat zo’n verdektor kost.”

“Da’s goed, maar volgens mij heet zo’n ding niet zo,” zei Karelkje en ze liepen het bos weer in. Dat was natuurlijk tot groot plezier van Nero. Die ging meteen weer luid blaffend op jacht in de bosjes waar hij natuurlijk weer niks te pakken kreeg.

“Misschien kan ik hem wel voor mijn verjaardag vragen,” bedacht Pietje zich, “Ik ben over een week jarig en als dat ding niet te duur is, dan vraag ik hem gewoon.”

“Nou,” zei Karelkje, “ik denk dat zoiets wel een paar centen zal kosten. Maar laten we het vragen, dan weten we het.”

Ze zagen Jacob al gauw staan. Die was nog steeds druk bezig met het zoeken in de bosgrond en hij zag Pietje en Karelkje niet aankomen. Toen Pietje Jacob aanstootte, schrok hij, maar hij zette zijn koptelefoon af toen hij zag dat het de twee vrienden waren.

“Wat is er? Ik zag en hoorde jullie niet aankomen omdat ik bezig ben en door die koptelefoon op mijn hoofd.”